

Bunea, Cosmin Câmpean, Maria Felicia Mihai, Diana Tăbușcă și Veronica Brumă). Sunt de consemnat, de asemenea, studiul „Prevenirea abandonului copiilor. Strategii pentru România”, datorat prof. dr. Einer Helander, directorul Institutului de Management al Reabilitării (Lisabona, Portugalia), precum și studiul profesorului Karl Garber de la École Nationale de la Santé Publique (Rennes, Franța).

Dintre contribuțiile teoretice și metodologice ce ar merita să fie relevate, mă voi opri doar asupra studiului „Cercetarea centrată pe acțiune. Argumente epistemologice și strategii metodologice” de Daniela Cojocaru (pp. 509-515), date fiind actualitatea încercărilor de înnoire în metodologia sociologică și pertinenta discursului. Autoarea observă dintru început că unii autori limitează modelele cercetării centrate pe acțiune la „cercetarea-acțiune”, când – așa cum apreciază S. Small, 1995 – în aceeași categorie intră și „cercetarea participativă” și „cercetarea feministă”. Daniela Cojocaru apreciază că cele trei modele ale cercetării centrate pe acțiune „au în comun focalizarea problemelor sociale, investigarea lor cu scopul de a iniția schimbarea socială; cu excepția cercetării-acțiune, ele sunt politizate și împărtășesc un angajament ideologic de a obține și utiliza informația (cunoașterea) pentru a servi la emanciparea unor grupuri opresate” (p. 511). Mă îndoiesc de faptul că cercetarea-acțiune este „neutră politic” din moment ce ea are ca o caracteristică esențială „orientarea critică, vizând schimbarea situației persoanelor, grupurilor și comunităților cercetate” (David Uzzell, *Ethnographic and action research*, 1998, 310). În legătură cu „cercetarea feministă”, ar fi de adăugat la considerentele Danielei Cojocaru că, descriind „lumea femeilor”, acest tip de cercetare relevă viața socială atât a femeilor, cât și a bărbaților, întrucât nu trăim în compartimente separate (Sherry Gorelick, *Contradictions*

of feminist methodology, 1991, 459). În *Metodologia cercetării sociologice. Metode cantitative și calitative* (București, Editura Economică, 2004, 204), apreciam că „cercetarea feministă nu reprezintă un salt de la «sociologia despre femei» la «sociologia pentru femei», ci o întregire a viziunii asupra societății moderne”.

Septimiu Chelcea

Revista Universitară de Științe Sociale, 2004, 1, 1 (p. 188)

Primul număr al revistei editate de Universitatea din Craiova (Catedra de Filosofie-Sociologie) și Institutul Social Oltenia este de bun augur: realizează cu prisosință ceea ce și-a propus, și anume „de a găzdui informații inedite din mai multe științe sociale, unele teoretice, altele rezultate din cercetările de teren, oferindu-le, în felul acesta, cititorilor șansa de a stabili conexiuni și de a înțelege multiplele puncte de vedere, formulate de specialiști ai diferitelor științe sociale, cu privire la manifestarea aceluiași fapte și fenomene din societatea contemporană” („Cuvânt înainte”, semnat de prof. univ. dr. Vladimir Osiac, decan al Facultății de Istorie, Filosofie și Geografie).

Mă voi opri în continuare doar asupra studiilor de sociologie, menționând că și contribuțiile istoricilor, psihologilor, pedagogilor, juriștilor, lingviștilor, politologilor, etnologilor care semnează în *Revista Universitară de Științe Sociale* îi pot interesa pe sociologi. O dovadă în acest sens este studiul profesorului Nicolae Panea, profesor al Universității din Craiova, reputat specialist în antropologia culturală („Moartea în context urban sau contra-ritualul funerar”, pp. 49-53). Cu acordul autorului, ne propunem să republicăm acest studiu într-un număr viitor al *Sociologiei Românești*, date fiind observațiile fine ale fenomenelor

sociale care înconjoară sfârșitul vieții omului în mediul citadin: cimitirul urban este o succesiune de proprietăți și de monumente ce ascund goliciunea criptelor, o mimare a comunității, este imaginea diferențierii sociale, o piață a muncii, o promenadă sau un muzeu. Autorul atrage atenția asupra sărăcirii ceremoniale prin desemnarea funerară a spațiului în mediul urban, moartea celor dragi însemnând „cheltuieli, inconfort, servicii defectuoase, birocrație, situații nebanuite, uneori umilitoare” (p. 53).

Din perspectiva sociologiei, atrage în mod deosebit atenția studiul „Comunitățile spirituale în lumina sociologiei noologice” al prof. univ. dr. Ilie Bădescu, șeful Catedrei de Sociologie de la Universitatea din București. Autorul consideră că unitatea primară, liantul social în experiențe cruciale, este dată de comunitatea spirituală. „Când această unitate este distrusă, societatea nu se mai poate apăra, căci nu se mai poate mobiliza în acțiuni spirituale comune de apărare a ființei sale, a afirmării sale identitare.” (p. 23) Tot la rubrica „Societate și cultură” este inserat un studiu în limba italiană, din rezumatul căruia am înțeles că autorul analizează comparativ concepțiile unor mari personalități ale culturii românești (C. Rădulescu-Motru, S. Mehedinți, E. Lovinescu, D. Gusti, P. Andrei, T. Vianu, L. Blaga, N. Bagdasar) și universale (W. Wundt, G. Simmel, M. Weber, O. Spengler, R. Linton), punând în evidență filiația de idei în abordarea raporturilor dintre cultură și civilizație, precum și dintre tradiție și inovație (p. 35). Continuând discuția despre societate și cultură, Constantin Crăițoiu evidențiază modul în care a fost abordat raportul dintre conceptele de „civilizație” și de „cultură” de-a lungul timpului în sociologia românească. Autorul trece în revistă punctele de vedere ale unor personalități de talia lui Nicolae Iorga, Simion Mehedinți, Lucian Blaga etc.,

dar nu formulează o concluzie proprie în această problemă. Las la o parte faptul că sunt trecute cu vederea lucrări semnificative referitoare la raportul dintre cele două concepte.

Studiile despre terorism semnate de Lazăr N. Laurențiu („Terorismul și războiul neconvențional”) și de Doru Liciu („Pericole și amenințări la adresa stabilității mondiale: terorismul și fundamentalismul islamic”) sunt de mare actualitate, ca și punerea în discuție a implicațiilor psihosociale ale torturii (Cristina Otovescu).

În tradiția bunelor reviste de sociologie care au apărut în mai toate centrele universitare din România, revista de științe sociale de la Craiova include și o rubrică de recenzii și prezentări de cărți (Ioan Mihăilescu, *Sociologie generală*, 2003; Ilie Bădescu, Ioan Mihăilescu și Ionel Nicu Sava, coord., *Geopolitică, integrare, globalizare*, 2003; Erving Goffman, *Aziluri*, 2004). La „Manifestări științifice” este prezentat Congresul Național al Asociației Române de Sociologie (Oradea, 11-13 septembrie 2003).

Revista Universitară de Științe Sociale se particularizează prin calitatea și diversitatea abordărilor (sociologice, psihosociologice, istorice, antropologice etc.), precum și prin densitatea ideatică a studiilor, gândite după dictonul *Non multa sed multum*.

Septimiu Chelcea

Revista de Sociologie, 2003,
Anul 1, Nr. 1, 166 p.

Sub auspiciile Asociației Române de Sociologie, Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu, Catedra de Sociologie-Etnologie, a apărut o nouă revistă de sociologie, îmbogățind literatura sociologică prin publicarea unor studii din domeniul sociologiei, psihologiei, etnologiei și științelor politice.